

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

Město Horní Bříza,

se sídlem Třída 1. máje 300, 330 12 Horní Bříza,

zastoupen JUDr. Michalem Zsemlesem, advokátem
se sídlem Kard. Berana 8, 301 25 Plzeň

proti
žalovanému

Ministerstvo financí,

se sídlem Letenská 15, 118 10 Praha 1

za účasti

Plzeňský kraj,

se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2018, č. j. MF-18245/2017/1203-15,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2018, č. j. MF-18245/2017/1203-15, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 11.228,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho právního zástupce.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce uzavřel s Plzeňským krajem (osobou zúčastněnou na řízení) dne 16. 10. 2012 smlouvu o poskytnutí účelové dotace (dále také jen „smlouva“), jíž se Plzeňský kraj zavázal žalobci poskytnout dotaci určenou na realizaci víceprací v rámci projektu *Sanace bývalé skládky a generátorovny v Horní Bříze*. Tento projekt byl pod záštitou žalobce realizován v letech 2011 až 2013 na základě smlouvy o dílo ze dne 10. 5. 2011 uzavřené mezi žalobcem jakožto objednatelem a sdružením Syner a.s. a Eliod s.r.o. jakožto zhotovitelem; celkové náklady projektu byly podle žalobce kalkulovány na 234 684 050 Kč. Většina nákladů měla být pokryta z fondu soudržnosti financovaného EU, a to prostřednictvím Státního fondu životního prostředí ČR (dále jen „SFŽP“). Později v průběhu realizace projektu ale bylo zjištěno, že uvnitř tělesa haldy se nachází více zeminy kontaminované dehty, než bylo původně předpokládáno a že tedy náklady na realizaci projektu vzrostou. Právě za účelem financování takto vzniklých víceprací uzavřel žalobce s Plzeňským krajem dne 16. 10. 2012 výše uvedenou smlouvu o poskytnutí účelové dotace. Podle této smlouvy měl Plzeňský kraj žalobci poskytnout dotaci ve výši 90 % nákladů na uvedené vícepráce, maximálně však do výše 10 mil. Kč. Zároveň bylo ve smlouvě stanoveno, že v případě, že by v rámci projektu došlo k úsporám (tzv. méněpráce), tak se tyto uvolněné prostředky přednostně použijí na úhradu nákladů za vícepráce, na jejichž úhradu by jinak byla použita dotace od Plzeňského kraje.
2. Následně žalobce dopisem ze dne 29. 10. 2013 požádal Plzeňský kraj o proplacení dotace a předložil Plzeňskému kraji kompletní vyúčtování projektu. Plzeňský kraj – jak vyplývá z jeho dopisu ze dne 19. 5. 2016 - žalobci nejprve vyplatil částku 4 817 353 Kč.; žalobce následně žádal proplatit dále 90 % z částky 4 531 942,86 Kč. Plzeňský kraj ale další finanční prostředky odmítl žalobci proplatit a to z důvodu, že podle změnového listu č. 5 ze dne 4. 6. 2013 vznikly po uzavření smlouvy o poskytnutí účelové dotace v projektu méněpráce v hodnotě 4 672 862,27 Kč (bez DPH), o něž je třeba – v souladu se smlouvou – výslednou výši dotace pokrátit. Žalobce ale se započítáním uvedených méněprací na celkovou částku dotace nesouhlasil.
3. Žalobce se po další písemné komunikaci s Plzeňským krajem rozhodl vzniklý spor řešit soudně, obrátil se proto na Okresní soud Plzeň – město s žalobou, kterou se po Plzeňském kraji domáhal zaplacení částky 4 531 942,86 Kč s úroky. Okresní soud nicméně věc usnesením ze dne 5. 5. 2017 postoupil k vyřízení žalovanému, neboť dospěl k závěru, že sám nemá pravomoc o věci rozhodnout.
4. Žalovaný následně věc projednal jakožto spor z veřejnoprávní smlouvy ve sporném řízení správním vedeném podle § 141 správního řádu. Ve svém rozhodnutí ze dne 16. 5. 2018, č. j. MF-18245/2017/1203-15, dal žalovaný zapravdu Plzeňskému kraji, když přijal jeho argumentaci, že částka uvolněná v důsledku méněprací podle změnového listu č. 5 měla být započítána na celkovou částku dotace (dále jen „napadené rozhodnutí“).
5. Proti tomuto rozhodnutí nebylo možné v souladu s § 10b odst. 3 zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, podat rozklad. Žalobce, který se s jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

závěry neztotožnil, ho tudíž napadl dne 10. 7. 2018 žalobu podle § 65 s. ř. s. podanou k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“).

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

6. Žalobce proti napadenému rozhodnutí namítá zejména, že žalovaný nesprávně interpretoval rozhodná ustanovení smlouvy o poskytnutí účelové dotace ze dne 16. 10. 2012, konkrétně ustanovení čl. II odst. 1 a 2 smlouvy. Žalovaný podle žalobce nesprávně dovodil, že od přislíbené dotace je třeba odečíst všechny méněpráce v rámci projektu. Ani v tom přitom není konzistentní, neboť nikde není ve smlouvě o poskytnutí dotace uvedeno, že by se z dotace měly odečítat jen prostředky z méněprací vyplývající až z posledního změnového listu. Se souhlasem SFŽP byly totiž přesouvány prostředky poskytované z dotace zajišťované prostřednictvím SFŽP určené na likvidaci jednotlivých typů kontaminovaných zemín na základě sanačního monitoringu v průběhu celé realizace projektu v letech 2011 až 2013, když náklady na nerealizované práce, tj. méněpráce představovaly celkem částku 22 474 296,28 Kč. Pokud by byl správný výklad použitý žalovaným, že „je tedy třeba odečíst veškeré provedené méněpráce v rámci celého projektu“, tak by zúčastněná osoba neposkytla žádnou dotaci, neboť celková hodnota méněprací v rámci celého projektu překročila slíbenou dotaci Plzeňského kraje více než dvojnásobně. Takový výklad však postrádá logiku a šel by proti smyslu závazku poskytnutí dotace.
7. Žalovaný nicméně nedoceníl, že čl. II odst. 2 smlouvy hovoří o tom, že na dotaci od Plzeňského kraje mají být přednostně započítány jen prostředky uvolněné z méněprací. Nikoliv tedy jakékoliv prostředky, ale jen ty, které by byly v důsledku méněprací skutečně uvolněny. V daném případě na základě změnového listu č. 5 ze dne 4. 6. 2013 vznikly méněpráce v hodnotě uváděné žalovaným, nicméně tyto prostředky nebyly skutečně uvolněny, ale byly využity na realizaci víceprací podle téhož změnového listu. Největší část prostředků za méněpráce a vícepráce podle změnového listu č. 5 spočívala v tom, že se neodvezla zemina kontaminovaná uhlovodíky o koncentraci 500 až 1000 mg/kg (v hodnotě 3 000 736,99 Kč), zato ale byla odvezena a zlikvidována zemina kontaminovaná uhlovodíky o koncentraci nad 1000 mg/kg (v hodnotě 3 653 935 Kč). Jednalo se tak o dodatečnou konkretizaci, jaké přesné množství dehtu, uhlovodíků o různé koncentraci se v místě prováděné sanace nachází. Odvoz a likvidace této různě kontaminované zeminy probíhal v podstatě stejným způsobem, jen se jinak ukládal na skládce. K žádným úsporám ale fakticky nedošlo – žádné prostředky tedy reálně z uvedených méněprací uvolněny nebyly. Je proto nesmysl, aby dotace byla krácena jen proto, že se odvezlo méně kontaminované zeminy méně znečištěné, ale zase se odvezlo více zeminy více znečištěné uhlovodíky.
8. Žalobce v této souvislosti cituje z rozhodnutí žalovaného, který se vyjádřil k účelu, se kterým byla smlouva o účelové dotaci uzavřena. Konkrétně uvádí: „Z důkazního řízení vyplynulo, že účelem smlouvy o poskytnutí dotace bylo poskytnutí veřejných finančních prostředků navrhovateli z rozpočtu odpůrce, aby mohl realizovat dodatečné práce, tzv. vícepráce, při odstraňování ekologické zátěže vzniklé na bývalé skládce a generátorovně v katastru města Horní Bříza.“ A dále, že „leitmotivem jednání poskytovatele dotace bylo pomoci

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

příjemci finančně pokrýt neočekávané a nepředpokládané náklady spojené se sanací skládky v Horní Bříze, což vyplývá i z jeho procesního vyjádření a korespondence.“ Právě tento účel ale žalovaný při posouzení věci ve výsledku vůbec nezohlednil.

9. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 31. 10. 2018 k podané žalobě nad rámec napadeného rozhodnutí uvedl, že to byl žalobce, kdo ve sporném řízení správním vedeném podle § 141 správního řádu vymezil předmět sporu a kdo navrhoval důkazy, které by měly být v řízení provedeny. Žalobce v řízení před žalovaným nevznesl žádné argumenty a nenavrl žádné důkazy týkající se dotace, kterou měl obdržet od SFŽP. Ze smlouvy o poskytnutí dotace (zejména z čl. II odst. 1 a 2) je zřejmé, že mezi žalobcem a žalovaným bylo ujednáno, že pokud dojde v rámci realizace projektu ke vzniku úspor (za tzv. méněpráce), pak je žalobce povinen tyto úspory započítat na provedení víceprací, které měly být pokryty z dotace poskytnuté Plzeňským krajem. Smlouva přitom nijak nekonkretizuje, které méněpráce by měly být takto započítány (neomezuje jejich okruh); započítány tedy mají být veškeré méněpráce realizované v rámci projektu po uzavření smlouvy.
10. Žalovaný upozorňuje, že smlouva o poskytnutí účelové dotace v čl. 2 odst. 1 vymezila odkazem na dodatek č. 2 ke smlouvě o dílo mezi žalobcem a zhotovitelem ze stejného dne, přesně jaké vícepráce mají být hrazeny z prostředků Plzeňského kraje; dotace tudíž nemohla být použita na pokrytí jiných víceprací v rámci projektu vzniklých až po uzavření této smlouvy.

III.

Posouzení žaloby

11. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených námitek, vycházel přitom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl městský soud bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s takovým postupem vyslovili souhlas.
12. Žaloba je důvodná.
13. Předmětem sporu v posuzované věci je především rozdílná interpretace ustanovení čl. 2 odst. 1 a 2 smlouvy o poskytnutí účelové dotace ze dne 16. 10. 2012 uzavřené mezi žalobcem a Plzeňským krajem (osobou zúčastněnou na řízení), a to ve vztahu k otázce, jaké úspory (méněpráce) v rámci projektu *Sanace bývalé skládky a generátorovny v Horní Bříze* měly být započítány na dotaci podle uvedené smlouvy (pomocí níž mělo být hrazeno 90 % víceprací realizovaných na základě dodatku č. 2 ke smlouvě mezi žalobcem a zhotovitelem).
14. Podle čl. 2 odst. 1 smlouvy o poskytnutí účelové dotace, [p]oskytovatel se zavazuje poskytnout finanční dotaci ve výši 90 % nákladů na provedení víceprací vymezených v návrhu dodatku ke smlouvě o dílo, který tvoří přílohu této smlouvy (dále jen „vícepráce“), ponížených o hodnotu nákladů za méněpráce v rámci projektu, maximálně však do výše 10.000.000 Kč [...] příjemci jako účelovou dotaci pro účel uvedený v článku I. této smlouvy, a to za podmínek stanovených touto smlouvou. Dotace se poskytuje jako investiční.
15. Podle čl. 2 odst. 2 této smlouvy, [p]říjemce se zavazuje tuto finanční dotaci přijmout, využít ji k výše uvedenému účelu a splnit podmínky stanovené touto smlouvou, zejména přednostně uplatnit prostředky uvolněné z méněprací na provedení víceprací dle této smlouvy.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

16. Účelová dotace tedy byla poskytnuta na úhradu nákladů na vícepráce realizované na základě dodatku č. 2 ke smlouvě o dílo ze dne 16. 10. 2012. Podle tohoto dodatku měla být hodnota víceprací – po započtení méněprací rovněž v tomto dodatku specifikovaných – 9 133 374,23 Kč bez DPH, tedy 10 960 049,08 Kč s DPH (20 %).
17. Mezi žalobcem na jedné straně a žalovaným a Plzeňským krajem na straně druhé není sporné to, že od hodnoty dotace – výše uvedené částky určené na úhradu víceprací podle dodatku č. 2 – mají být odečteny nejen méněpráce, se kterými již bylo v dodatku č. 2 počítáno (a které tak jsou již v kalkulaci dotace přímo zahrnuty), ale i další méněpráce, které v rámci projektu v budoucnu vzniknou; smlouva v čl. II odst. 1 totiž jednoznačně hovoří o méněpracích v rámci projektu (neomezuje se pouze na méněpráce podle dodatku č. 2). Současně není sporu o tom, že započítány nemají být méněpráce, které byly realizovány před podpisem smlouvy, jak se snaží ve své argumentaci naznačit žalobce proto, aby zdůraznil nesprávnost výkladu smlouvy zastávaného žalovaným. To konečně vyplývá z účelu smlouvy, kterým bylo pokrýt náklady na aktuálně realizované vícepráce, neboť na ty se nedostávalo prostředků v dosavadním rozpočtu celého projektu, a to i po započtení dříve realizovaných méněprací či víceprací. Spor je naopak v tom, jaké v budoucnu realizované (tedy po podpisu smlouvy) méněpráce mají být započteny na hodnotu dotace, zda bez dalšího všechny, nebo pouze ty, které byly z méněprací do rozpočtu projektu skutečně uvolněny (tedy např. nebyly obratem použity na realizaci dalších víceprací).
18. Konkrétně se v daném případě jednalo o méněpráce realizované na základě změnového listu č. 5 ze dne 4. 6. 2013. Podle žalovaného měly být i tyto méněpráce započítány na celkovou hodnotu poskytované dotace (odečteny od ní), a to z důvodu, že na vícepráce, které byly paralelně realizovány rovněž na základě změnového listu č. 5 nelze dotaci poskytnutou Plzeňským krajem použít, přičemž prostředky uvolněné z méněprací měl žalobce povinnost přednostně použít na víceprací podle smlouvy. Žalobce naopak argumentuje, že méněpráce i vícepráce realizované na základě změnového listu č. 5 spolu souvisejí, z větší části tato změna měla spočívat v tom, že bylo dodatečným průzkumem zjištěno jiné množství různě kontaminovaných materiálů (čímž došlo ke spíše technickým přesunům v rozpočtu). Především potom uvádí, že prostředky z méněprací musely být podle smlouvy skutečně uvolněny (muselo tedy dojít k faktické úspoře finančních prostředků), aby mohly být započteny na dotaci od Plzeňského kraje. Nadto ještě v dopise ze dne 24. 6. 2016 adresovaném Plzeňskému kraji žalobce uváděl, že prostředky z méněprací dle změnového listu č. 5 nebyly uvolněné, ale byly dopředu vázané na vícepráce hrazené z prostředků SFŽP.
19. Pokud jde o změnový list č. 5 (a jeho dvě přílohy), ten je součástí správního spisu a byl jako důkaz proveden v řízení před žalovaným, jak vyplývá z rekapitulace provedení a hodnocení důkazů v části a VI. bodu A napadeného rozhodnutí (str. 7). Jako zmatečné proto soud hodnotí následné tvrzení obsažené v napadeném rozhodnutí v části VI. bodu B (str. 8), že změnový list žalovaný neměl k dispozici a vycházel tak pouze ze shodného tvrzení žalobce a Plzeňského kraje o jeho obsahu. Ve stručném popisu změn realizovaných na základě tohoto změnového je uvedeno: *„Předkládaný změnový list zobledňuje skutečná množství zlikvidovaných odpadů rozdílná od množství v rozpočtu stavby (méněpráce i vícepráce). Množství vzniklých jednotlivých druhů odpadů bylo upřesněno na základě v květnu dokončených výkopových prací. Mezi jednotlivými položkami došlo k přesunům množství dle výsledků průběžného monitoringu prováděného před odtěžením. ZL dále zahrnuje rozdílná*

množství zásypových materiálů na generátorovně (méněpráce), provedených odběrů vzorků, analýz odpadů a vrtných prací (méněpráce i vícepráce) a náhradu znehodnoceného materiálu pro zpevněnou plochu na generátorovně (vícepráce) [...]. Vždy se jedná o změny nepředvídatelné, které nebylo možné specifikovat při zpracování zadávací dokumentace, popisované skutečnosti byly zjištěny při odtěžování odpadů. Likvidace jiného množství a jiného druhu odpadů je nezbytné pro splnění sanačních limitů určených v zadávací dokumentaci.“

20. Dále ve změnovém listu č. 5 následuje tabulka s kalkulací méněprací a víceprací podle jednotlivých kapitol rozpočtu. K největšímu transferu finančních prostředků došlo v rámci SO (stavební objekt) 13 – Likvidace kontaminovaných materiálů, konkrétně zde byly zaúčtovány vícepráce za 3 664 222,59 Kč (všechny zde uváděné hodnoty jsou vždy bez DPH) a současně méněpráce za 3 049 630,76 Kč. Dále došlo k významným změnám v rámci SO 12 – Sanační práce v prostoru generátorovny, zde byly zaúčtovány vícepráce za 131 364,37 Kč a současně méněpráce za 766 556,31 Kč; dále potom v rámci SO 14 – Sanační monitoring, zde byly zaúčtovány vícepráce za 64 998,90 a méněpráce za 828 816 Kč. K dalšímu přesunu finančních prostředků (již v menším objemu) došlo dále v rámci SO 11 – Sanační práce v prostoru bývalé skládky, SO 15 – Náhrada odstraněných HG objektů, SO 16 – Geologické a vyhodnocovací práce a SO 21 – Obnova zpevněných ploch generátorovna. Z této tabulky dále vyplývá, že celková hodnota méněprací podle změnového listu č. 5 byla 4 672 862,27 Kč, v případě víceprací 4 136 896,12 Kč. Faktická úspora tedy činila 535 966,15 Kč bez DPH).
21. Městský soud tudíž musel vyložit čl. II odst. 1 a 2 smlouvy o poskytnutí účelové dotace právě v kontextu uvedeného transferu finančních prostředků realizovaného na základě změnového listu č. 5 a posoudit zda prostředky za méněpráce podle uvedeného změnového listu mají být započítány na dotaci poskytnutou Plzeňským krajem, či nikoliv.
22. Smlouva o poskytnutí účelové dotace uzavřená mezi žalobcem (jakožto příjemcem) a Plzeňským krajem (jakožto poskytovatelem) je veřejnoprávní smlouvou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2013, č. j. 9 Afs 38/2013-53, č. 2984/2014 Sb. NSS). Tato smlouva se tudíž bude řídit vedle speciální úpravy obsažené zejména v zákoně č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, (neboť poskytovatelem dotace byl Plzeňský kraj) rovněž obecnou úpravou veřejnoprávních smluv ve správním řádu (zejména §§ 159 až 170) a dále na základě § 170 správního řádu – pokud to nevylučuje povaha věci – i ustanoveními občanského zákoníku, které nejsou dále tímto ustanovením vyloučeny.
23. Žalovaný správně uvádí, že vzhledem k tomu, že správní řád neupravuje zásady výkladu právních jednání, je třeba subsidiárně použít pravidla obsažená v občanském zákoníku. Nesprávně ale odkazuje na zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, který nabyl účinnosti 1. 1. 2014, tedy až po uzavření smlouvy. Podle § 3028 odst. 3 tohoto zákona se *jiné právní poměry vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, řídí dosavadními právními předpisy. To nebrání ujednání stran, že se tato jejich práva a povinnosti budou řídit tímto zákonem ode dne nabytí jeho účinnosti.* Z listin provedených v rámci správního řízení není známo, že by se strany později dohodly na tom, že režim smlouvy podřídí tzv. novému občanskému zákoníku, je tudíž třeba vycházet z právní úpravy obsažené v zákoně č. 40/1964 Sb. (původní občanský zákoník).

24. Tato korekce ze strany soudu ale na věci mnoho nemění, neboť tzv. nový občanský zákoník (a jeho § 555 odst. 1, na který v napadeném rozhodnutí odkazuje žalovaný) a původní občanský zákoník obsahují obdobnou úpravu. Vycházet je tedy třeba z ust. § 35 odst. 2 původního občanského zákoníku, podle něhož *je třeba právní úkony vyjádřené slovy vykládat nejenom podle jejich jazykového vyjádření, ale zejména též podle vůle toho, kdo právní úkon učinil, není-li tato vůle v rozporu s jazykovým projevem.*
25. Vůle stran v tomto případě, jak uvádí žalovaný, je seznatelná především z toho, jaký byl účel smlouvy o poskytnutí účelové dotace. Žalovaný v napadeném rozhodnutí velmi přesvědčivě uvádí (str. 10): *„[Ú]čelem smlouvy o poskytnutí účelové dotace bylo poskytnutí veřejných prostředků navrhovateli z rozpočtu odpůrce, aby mohl realizovat dodatečné práce, tzv. vícepráce, při odstraňování ekologické zátěže vzniklé na bývalé skládce a generátorovně v katastru města Horní Bříza. Náklady na tyto dodatečné práce (vícepráce) vznikly nad rámec původně sjednaných nákladů na odstranění kontaminované zeminy v rámci smlouvy o dílo [...]“* A dále (rovněž na str. 10): *„Při interpretaci čl. II odst. 1 smlouvy o poskytnutí dotace je dle správního orgánu zcela zřejmý úmysl poskytovatele dotace [...], že pokud by došlo v rámci realizace projektu k vzniku úspor za práce, které nebude třeba provádět (tzv. méněpráce), pak zavazuje příjemce povinností, aby takto ušetřené úspory započítal na provedení víceprací. Cílem poskytovatele byla patrně snaha o snížení dotace za předpokladu, že by došlo při realizaci projektu ke vzniku dalších nepředvídaných úspor, jak k tomu pak následně opravdu došlo.“* Dále (na str. 11): *„Logickým a systematickým výkladem dospěl správní orgán k tomu, že leitmotivem jednání poskytovatele dotace bylo pomoci příjemci finančně pokrýt neočekávané a nepředpokládané náklady spojené se sanací skládky v Horní Bříze, což vyplývá i z jeho procesního vyjádření a korespondence.“* A konečně (na str. 12): *„V době uzavření smlouvy o poskytnutí dotace nebylo a nemohlo být smluvním stranám jasné, zda se v budoucnu nevyskytnou i další práce, které nebude třeba provádět a které tak zlevní náklady na daný projekt. Je proto logické, že poskytovatel dotace chtěl mít jistotu, že kdyby k tomu pak skutečně v budoucnu došlo, pak bude mít možnost kalkulovat s takto v budoucnu ušetřenými náklady a odečíst je od skutečně provedených dodatečných prací na sanaci skládky.“*
26. S tímto hodnocením vůle stran, resp. účelu smlouvy a účelu, pro který Plzeňský kraj do smlouvy zakotvil klauzuli týkající se započtení následně vzniklých úspor na výši jím poskytované dotace, se městský soud plně ztotožňuje. Dovozuje z něj ale jiný závěr než žalovaný; ten podle přesvědčení soudu citovaná ustanovení smlouvy ve výsledku aplikoval formalisticky a v rozporu s výkladem, který sám načrtl (soudem citován v předchozím bodě). Uvedené ustanovení – jak sám naznačuje žalovaný – mělo zjevně sloužit k tomu, aby Plzeňský kraj nehradil dotaci v plné výši za předpokladu, že v rámci projektu dodatečně vzniknou skutečné úspory, tedy skutečně – z důvodu, že odpadne potřeba realizovat některé práce, se kterými bylo v zatímních kalkulacích počítáno – dojde k neočekávanému uvolnění dalších prostředků a rozpočet projektu se tak sníží. Zkrácení dotace právě o hodnotu takovýchto úspor mělo zajisté vést k zachování vzájemného rozložení nákladů na realizaci celého projektu mezi různými subjekty, které se na jeho financování podílely (zde potom mezi žalobcem a Plzeňským krajem).
27. V posuzovaném případě ale k žádným faktickým úsporám v důsledku změn realizovaných na základě změnového listu č. 5 nedošlo (s výjimkou částky 535 966,15 Kč bez DPH, která představovala skutečné úspory plynoucí ze změn podle změnového listu č. 5 – k tomu viz rekapitulace v bodě 20 shora). Jak vyplývá z tohoto změnového listu i tvrzení žalobce, tak většina úspor podle tohoto změnového listu byla pouze formální (způsobená zejména

podrobným zpracováním rozpočtu projektu a důsledném odlišování různých typů nákladů); ve skutečnosti došlo pouze k transferu finančních prostředků v rámci rozpočtu. Tento transfer byl přitom z větší části realizován proto, že bylo při dalším průzkumu na místě zjištěno jiné množství různě kontaminovaných materiálů (některých více, některých méně); jednalo se tedy spíše jen o dodatečnou konkretizaci projektu.

28. K právě uvedené úvaze je třeba doplnit, že čl. II odst. 2 stanovil žalobci povinnost prostředky uvolněné z méněprací (úspory) přednostně použít na úhradu víceprací hrazených z dotace poskytnuté Plzeňským krajem na základě smlouvy. Bylo tedy jednoznačně stanoveno, že žalobce např. nemohl tyto úspory započíst na své vlastní jiné výdaje, které v rámci projektu měl (a tím snížit vlastní finanční spoluúčast na projektu na úkor spoluúčasti např. Plzeňského kraje). Současně by bylo možné argumentovat tak, že by takové úspory nešlo započíst na jiné vícepráce, které by později v rámci projektu mohly vzniknout, které by ale nebyly v časové či věcné souvislosti s realizovanými méněpracemi. Jak ale bylo řečeno výše, tak v daném případě byly méněpráce i vícepráce podle změnového listu č. 5 v jednoznačné časové a věcné souvislosti. Lze tedy souhlasit s žalobcem, že fakticky k žádnému uvolnění finančních prostředků nedošlo (resp. došlo, jen co se týče částky 535 966,15 Kč bez DPH), a proto nemohlo dojít k jejich započtení na dotaci poskytovanou Plzeňským krajem. Relevantní v tomto ohledu může být i tvrzení žalobce, že prostředky za méněpráce podle změnového listu č. 5 nebyly skutečně uvolněny proto, že byly fixovány na dotaci poskytovanou SFŽP, žalobce ale toto tvrzení nijak nedokládá.
29. Městský soud tedy uzavírá, že žalovaný nesprávně vyložil, resp. aplikoval předmětná ustanovení smlouvy o poskytnutí účelové dotace na předestřenou situaci, a tím aproboval, že byla dotace, kterou se Plzeňský kraj smlouvou zavázal žalobci poskytnout, nezákonně zkrácena. V dalším řízení tedy žalovaný – při respektování výkladu smlouvy předestřené soudem výše – na základě návrhů účastníků sporného řízení správního a důkazů jimi navržených posoudí, v jaké výši má být žalobci dotace doplacena.
30. Městský soud jen okrajem upozorňuje, že si nemohl nevšimnout jisté nesrovnalosti stran částky, kterou žalobce požaduje po Plzeňském kraji doplatit; ta vyplývá z porovnání částky, jejíž proplacení žalobce uplatňoval v *Žádosti o doúčtování finančních prostředků v rámci smlouvy o účelové dotace poskytnuté Plzeňským krajem č. 283 32012 z 16. 10. 2012 mezi Plzeňským krajem a městem Horní Bříza* ze dne 2. 4. 2014, která byla opakována dne 23. 12. 2014, na jedné straně a z částky nárokované v žalobě podané k okresnímu soudu a následně uplatňované v řízení před žalovaným na straně druhé. V uvedené žádosti žalobce požádal Plzeňský kraj o proplacení 90 % z částky 4 531 942,86 Kč, v žalobě (a v řízení před žalovaným) ale uplatňoval již celou tuto částku (nikoliv tedy „jen“ 90 % z ní). Této otázce by tedy měla být v řízení před žalovaným věnována pozornost.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

31. S ohledem na shora uvedené městský soud napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil, a v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení s tím, že žalovaný bude v dalším řízení v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným městským soudem v tomto rozsudku.

32. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož měl žalobce ve věci plný úspěch, náleží mu náhrada nákladů řízení. Tyto náklady představují náklady na soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, odměna a náhrada hotových výdajů advokáta. Podle § 35 odst. 2 s. ř. s. se pro určení výše odměny užije vyhláška č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Odměna náleží celkem za dva úkony právní služby, a sice za převzetí a přípravu zastoupení a za podání žaloby (2 x 3 100 Kč dle § 7 advokátního tarifu). Náhrada hotových výdajů sestává z paušální částky 600 Kč (2 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je zástupce žalobce plátcem DPH, zvyšuje se náhrada nákladů řízení o částku 1 428 Kč odpovídající DPH ve výši 21 % z částky 6 800 Kč. Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení částku 8 228 Kč a dále 3 000 Kč jako úhrada za zaplacený soudní poplatek.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 23. července 2021

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.